

FÚTBOL

Els Campionats Peninsulars de Fútbol

A SEVILLA

El Barcelona bat l'Arenas per 2 a 0

(Dels nostres enviats Smiler i Bernades)

L'emoció d'un partit final

Es indubtablement una cosa forta un partit final de Campionat. Això de pensar que depèn de la voluntat, de la sort, de la negligència o de la malastrugança d'uns homes que es guanyi o es perdi i que d'aquest resultat guanyi el nom de la teva terra una mica més de prestigi o de menyspreu, resulta quelcom fort i fins desproporcionat i tot a les coses que s'hi barregen entre mig. L'emoció et priva de sentir tota altra cosa que no sigui la de l'espectacle purament esportiu i fins l'home fred i poc propens a l'entusiasme, sent dintre d'ell una necessitat invencible que l'inviti a cridar i a encoratjar els seus sense reparar, si les altres ho fan millor o pitjor.

L'emoció d'un partit final de Campionat no és el partit; és el resultat. Tot allò altre passa, s'esfuma i no queda altra obsessió que la necessitat que se sent de guanyar per damunt de tot.

I quan s'ha fet el primer gol que és com el primer graó de la victòria hom sent bategar el cor amb fúria i demana i desitja que aviat en segueixi un altre de manera que l'esperit pugui restar tranquil i se'n vagi l'angoixa que pesa damunt teu davant la temença d'un contratemps.

Quan el segon gol arriba hom aspira deliciosament l'aroma de les flors veïnes i sent durant un moment realitzat el seu benestar. Llavors hom comença de veure amb relativa serenitat les jugades i a adonar-se que els contrincants ho fan molt bé. En el fur intern hom s'entusiasma a cada pifiada seva i sembla una monstruositat qualsevol arrencada o jugada que pugui posar en perill la porta amiga.

Un partit final quan és jugat per catalans i lluny de la terra, és un turment, una angoixa prolongada. La millor cosa és l'acabament... sobre tot quan l'acabament és favorable. I sense saber per què ni què ho fa dir, hom llança un "Hurra" delirant i s'abraça efusivament amb tots els que hom sent parlar igual que un mateix encara que no els conegui.

El futbol té moltes coses censurables, molts defectes; però en aquests moments on es fa del futbol una prolongació de la personalitat d'un poble, hom es reconcilia amb el futbol i compren que l'esport encara que només sigui una vegada l'any sap complir una tasca elevada i bella.

La bella tasca del F. C. Barcelona

Doncs tot aquesta dolça emoció, tot aquest pregon sentiment de catalanitat ens l'ha fet ara conèixer el Barcelona en un esforç altament lloable i el mèrit del qual no hem de regatejar. Cal només girar els ulls i remuntar-se a un passat no molt llunyà per capir bé tota la importància de l'empresa duta a terme pel F. C. Barcelona. No som pas nosaltres els qui ens deixem portar mai ni per l'afalagament que per sistema considerem com a nociu ni per l'agre censura feta perquè sí. Però seria impropï en aquesta ocasió deixar de retre la felicitació deguda als qui en les darreres hores han sabut posar per damunt de les petites misèries de la vida esportiva, el braó i l'entusiasme pels quals el Barcelona ha reeixit avui al Campionat d'Espanya. I de tot cor acompanyem a aquesta enhorabona perquè tant com la victòria del club és de celebrar avui l'ànim que ha ennoblit la lluita darrera amb un esperit saturat de patriotisme i en el qual s'ha posat per damunt de tot la catalanitat que ha esta sempre norma del cercle.

Per part dels jugadors llur tasca és igualment meritòria perquè a més de l'esforç que la seva

permanença representa, cal tenir en compte les dificultats que han hagut de remuntar per a eixir victoriosos. A part el dur Campionat de Catalunya i les partides amistoses que han hagut de suportar han hagut de vèncer moltes dificultats davant d'un València, d'un Atlètic de Madrid, batent finalment a l'Arenas.

Els jugadors del Barcelona surten del Campionat aixafats pels nombrosos partits que han hagut de fer i això fa encara més meritòria la seva gesta. Aquesta vegada l'aplaudiment entusiasta se'l tenen ben guanyat.

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

La inutilitat de la participació al Campionat d'Espanya

Cal insistir encara que el tema sembli xocant per a alguns en aquest moment. Per demostrar la inutilitat que els cercles catalans prenguin part al Campionat d'Espanya, ens basem tan sols en punts de vista merament esportius i apartem tota altra mena de consideracions que ni el temps ni l'ocasió ens permeten de fer.

El F. C. Barcelona per a arribar a finalista del Campionat d'Espanya, (i com ell qualsevol altre que s'hagués trobat igualat de condicions) ha hagut de celebrar vint-i-un partits, mentre que el seu contrincant l'Arenas, només n'ha hagut de fer 14.

Tingui's en compte que degut a l'anivellament de forces dels diferents club d'aquí, el Campionat català és molt asprament disputat i que cap Federació de la Península pot presentar un quadre de partits tan igualats com són els d'aquí. De fet els cercles catalans es troben a l'acabament del seu campionat en situació inferior a la resta de la Península.

Si a això hi afegim els constants desplaçaments que han de fer i la ruïna econòmica que ells representen, arribarem a una de les condicions que ens fan pensar d'aquesta manera.

A més, respon realment la glòria del títol de Campió d'Espanya als sacrificis de tota mena que comporta la seva obtenció? Es clar que aquest punt no som nosaltres qui hem d'aclarir-lo, però salta a la vista (com ha succeït enguany) que de no haver-hi per entre mig un ajut superior, difícilment podria resistir-se esforç tan heroic com el de sostenir els partits que representa la participació a aquest concurs.

Les energies que es malgasten així, emprades en altres objectius esportius serien de molt més profit i millor resultat.

I naturalment que tot això no vol pas significar (que com ha succeït enguany) ja que s'hi ha anat s'hagi procurat fer el millor paper possible i tota vegada que s'ha sortit triomfant, la victòria no és pas gens menys digna d'aplaudir-se.

La «afición» continua a Sevilla

Pel que hem vist aquests dies a Sevilla, la «afición» continua essent la «afición». No volem pas dir que les coses no estiguin una mica canviades. Evidentment es parla quelcom de futbol i només cal anar a fer una visita a algunes de les penyes esportives que tenen el lloc de reunió en els innombrables bars de la capital andalusa per treure'n el convenciment, que una reduïda minoria que són «foot-ball made», com anomenen els anglesos als incondicionals; és a dir, els que només tenen la dèria dels partits passats, dels que han de venir, dels jugadors i de tot el que fa referència a les coses del futbol.

Estem per dir que fora d'aquesta minoria la

gran massa mira aquest esport amb acusada indiferència i si no, el partit del diumenge n'és un exemple evident. Sevilla, i en dir Sevilla ens referim precisament a la gran multitud, ha vist passar un partit de la importància de la final del Campionat d'Espanya com un de tants fets diversos que tenen lloc en una població de relativa importància. La gent no s'ha entusiasmat com va ésser el cas a Saragossa fa vuit dies on un partit de desempat va vestir la capital d'Aragó de gran festa.

I és que desmentint el que tantes vegades s'ha vingut dient, el futbol allà no ha desbancat les curses de braus i ens sembla per la psicologia i tradició del poble andalus que n'hi ha per estona que això arribi. Potser és veritat que quan el «seu equip» ha de sofrir una prova la gent envaeix el camp donant-li aspecte de gran solemnitat. Això vol dir que els agrada el joc pel simple fet d'haver-hi sevillans però no per la seva bellesa prescindint de quins són els actors de la lluita.

Certament no es pot dir que aquesta final hagi estat un fracàs de públic; res d'això. El camp de Reina Victòria va emplenar-se sense grans agomolaments. Tots els que hi assistiren—deixant de banda el mal acondicionament de les localitats—haurien pogut veure ben bé l'espectacle i estem per dir que són pocs els partits del nostre Campionat de primera categoria que no s'hagin celebrat davant de multituds més nombroses.

La temptativa de portar cada any la final del Campionat d'Espanya a una població diferent, és molt lloable àdhuc tenint-se el presentiment que un encontre de tal natura no arribarà a assolir la importància que es mereix. Creiem que ha d'encoratjar-se tota obra de propaganda i per tant no por criticar-se la bondat de l'intent, però sí que en assenyalar-se qualsevol ciutat, hom hauria de tenir la certesa que al camp que es juga estigués en perfecta condició; tant al camp de joc com pel lloc destinat al públic.

Avantatge del camp?

Estem segurs que hi haurà molts plumífers madrilenys, del Nord i d'altres bandes que tornaran a insistir com a fet predominant del diumenge en què el terreny era favorable al Barcelona i sense negar que els jugadors del Barcelona s'hi desenrotllaren millor que els altres, mancarà de perspicàcia o caurà en el pecat de mala intenció qui digui que el camp no va també perjudicar el mateix Barcelona. Els nostres jugadors s'habituen bé al camp sense herba per l'habilitat remarcable de fer les passades sense deixar tocar la pilota a terra o matar la bala així que ve als seus peus, sense deixar-la rebotar. Però aquestes condicions que tenen una evident avantatge sigui el que sigui el terreny on es juga, de vegades falla per l'excessiva cruïda del pis o per petites irregularitats que puguin falsejar l'efecte de la pilota. Preparats els nostres jugadors en la bona escola saben correspondre al joc alt del contrari en cas que no els convingui fer joc ras i vice-versa; però per imposar el joc ras quan l'equip contrari s'entesta a mantenir la bala alta, cal que el terreny els afavoreixi i els sigui familiar i per damunt de tot, que no sigui irregular. El diumenge els nostres jugadors no van afermar la bala a terra moltes vegades amb la seguretat i rapidesa amb què ho fan als nostres camps habituals. La pilota en arribar a terra rebotia secament prenent direccions insospitades i és per això que hem que als nostres jugadors, malgrat tractar-se d'un camp dels anomenats durs hi tingueren dificultats, en certs moments gairebé com les que pogueren tenir els altres.

Dues diferents menes de joc oposades

Prescindirem, naturalment, de parlar dels procediments emprats pels dos equips finalistes pel que fa referència a la vistositat del joc; volem prescindir-ne per aquesta vegada, encara que nosaltres som dels que estem convençuts que el joc del futbol és u, i que la màxima eficàcia que necessiten els partits de Campionat per trobar-se amb la màxima virtuositat del joc. Fa molt temps que es ve parlant de si el braó i la cèlebre «fúria» és superior a la ciència reflectida per la suprema habilitat i la perfecta co-intel·ligència dels jugadors. Aquesta polèmica, si molts dels que parlen del joc exclusiu a base de l'entusiasme, tinguessin una concepció menys unilateral, no s'hauria hagut d'entaular. Es cert, certíssim, que la ciència pura, és a dir l'habilitat del jugador que confon la serenitat, la fredor i el desinterès, no

AUTO-OMNIA
Accessoris - Neumàtics - Lubrificants
Francesc Samsó
Passeig de Gràcia, 114 - Telèfon G. 1045

MATHIS
4 mareas
4 ballestas enteras
1 chasis entero
PRATS Y VIDAL - BRUCH 140
BARCELONA

AUTO-OMNIA
Accessoris - Neumàtics - Lubrificants
Francesc Samsó
Passeig de Gràcia, 114 - Telèfon G. 1045

EQUIP DEL F. C. BARCELONA

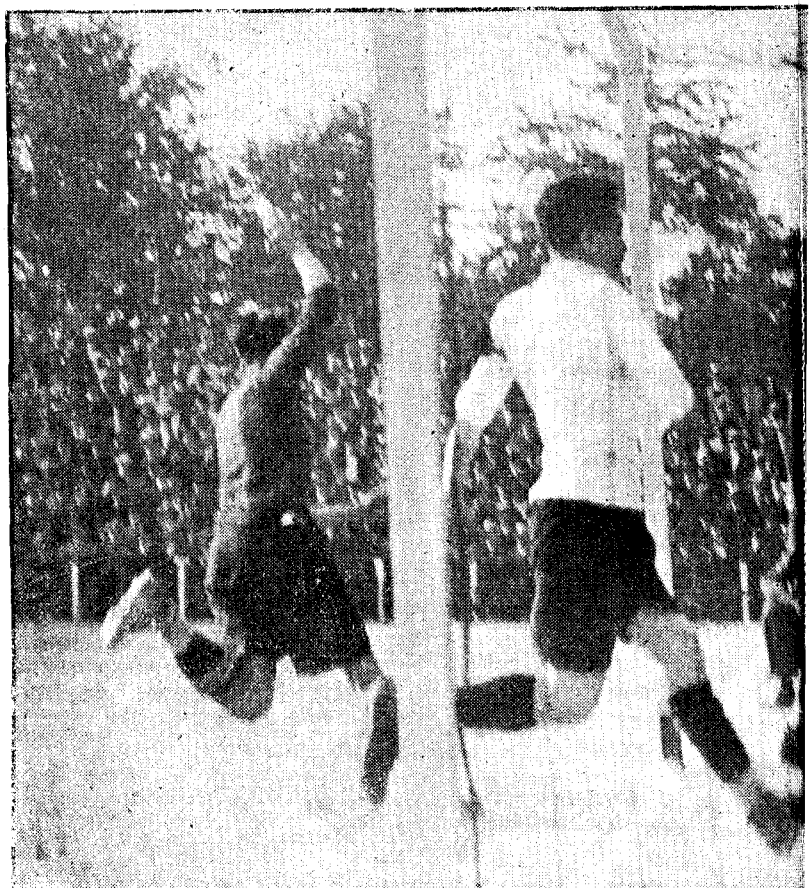
LA GRAN DIADA

Els Catalans

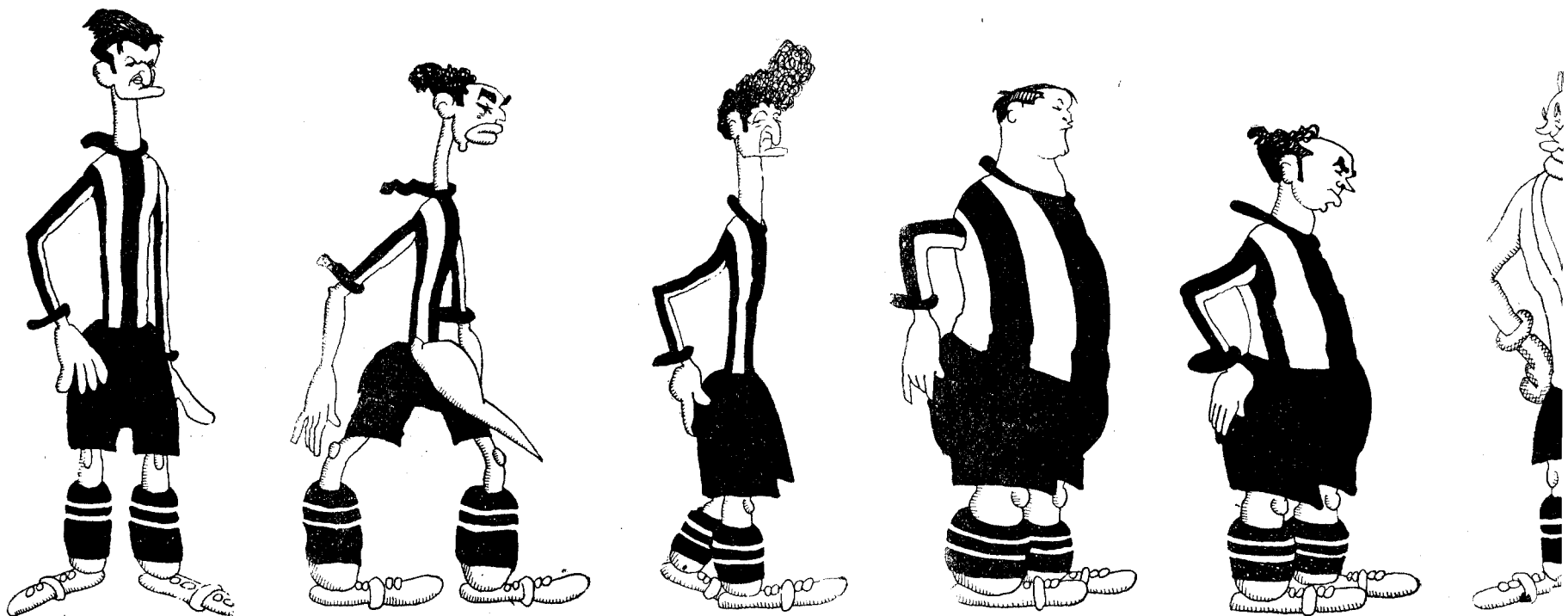
El fútbol català triomfa

VALÈNCIA.—Ibars treient una bala perillosa

SEVILLA. — El prim

DE DIUMENGE

Campions

t arreu de la península

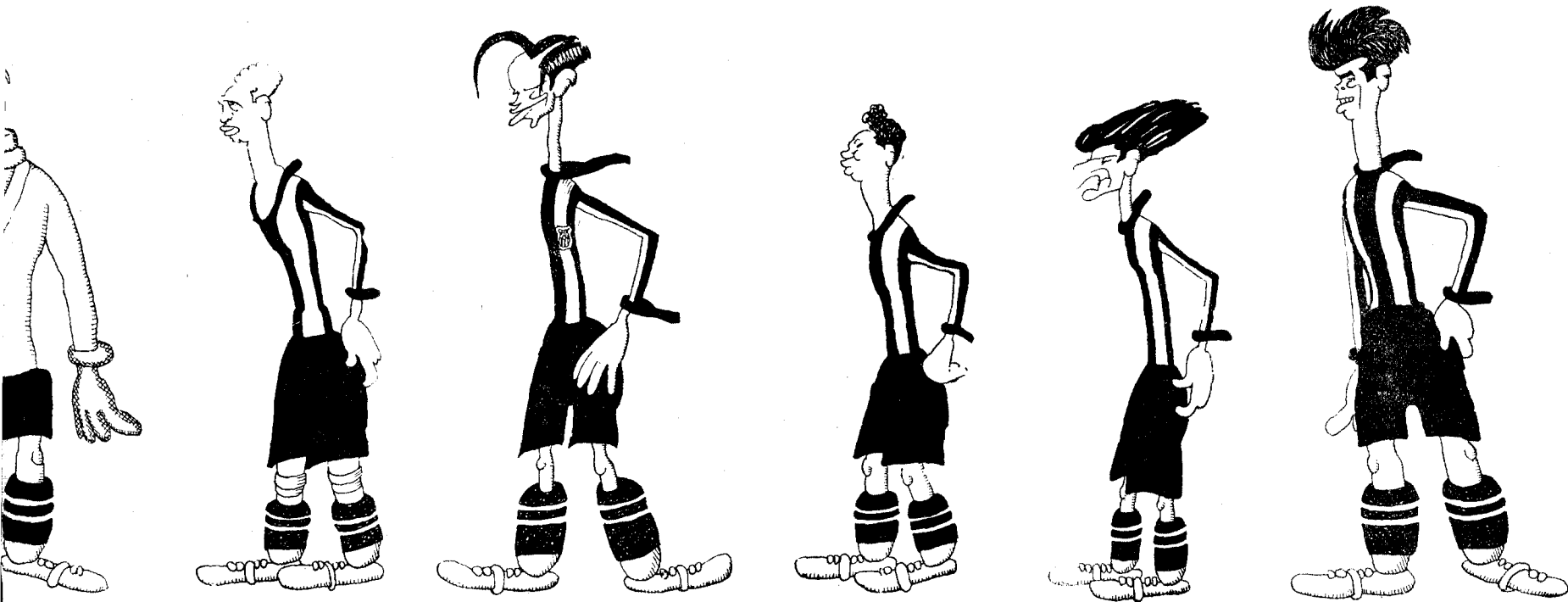
EQUIP DEL C. D. JÚPITER

ol del Barcelona

VALENCIA. — El porter asturià aclarint un corner

basta per reeixir. Sense passió ha d'anar-se forçosament al fracàs, però confondre la passió amb l'empenta exclusiva, amb la pura energia, és un error cabdal. Els fets cada dia ens demostren amb més relleu (són els nostres equips que n'han fet les millors demostracions i d'ells principalment el Barcelona) que el futbol és esport que exigeix intelligença que resolgui amb l'exacta mesura del temps, amb l'agudesa de la intenció i la ràpida concepció de les accions a fer. Sense aquests elements, un equip jugarà a futbol (almenys acceptem el nom) però el futbol que jugarà serà dolent. Els equips que han arribat a una situació preeminent a còpia d'energies i davassall de forces són dignes d'aplaudiment, però el cert és que si han pogut arribar a certa alçada, seran per miracle del seu entusiasme com per l'escassa vàlua del seu adversari.

Tothom sap que el Barcelona, aquest any, malgrat la merescuda conquesta del Campionat, no té un equip complet com el d'abans. Té un bon equip, té molt joc a la davantera, menys efectiu pel que fa a les línies de defensa segons l'adversari i segons la forma eventual dels jugadors que les integren. Doncs bé, l'Arenas, que és un equip de gran virtut defensiva (així almenys s'acceptava a priori), en el partit de Sevilla raríssimes vegades va posar en perill els defenses blau-grana. A la primera part, tots els esforços de la davantera "arenera" s'estrellaren davant la parella de backs del Barcelona, —això quan aconseguïen passar els mitjos, cosa que no succeïa gaires vegades.— A la segona part fou quelcom perillós, principalment gràcies a les pilotes altes que es llençaven continuament davant del marc de Plattko per tal que el cap de Yermo amb els seus prodigiosos salts reeixís vencent la resistència blau-grana. Es cert que el Barcelona, a la segona part va seguir novament la tàctica emprada en anteriors partits de reforçar la línia de mitjos fent que Piera en resultés una quart i mirant que alguns dels altres davanterers estés retardat i deixant l'atac als restants. Els que creguin que el fi justifica els mitjans pensaran que el procediment d'acollir-se a la defensa quan té un avantatge adquirit és un magnífic procediment. Almenys al Barcelona tal sistema li ha permès de vèncer el Campió del Centre i per fi li ha valgut guanyar el títol de Campió d'Espanya.

No gens menys trobem que atacar de ferm les primeres parts una volta adquirit avantatge, el posar-se francament a la defensiva, és causa de més contratemps que d'èxits i si no, deixant de banda el resultat dels últims partits s'ha vist que tant com la fórmula de l'equip han brillat predominantment algunes individualitats donant-se el cas que els equips contraris han estat molt més perillosos quan la defensa ha estat més reforçada. La causa rau tant en la llibertat relativa en què es deixa als mitjos contraris com a l'efecte moral que produeix a l'adversari aquest reconeixement tàcit de la desconfiança en la victòria.

Joc formós i mala impressió

Repetim, doncs, que com a sistema és perfectament inacceptable, per bé que en el cas concret d'aquests darrers partits hagi donat el resultat esperat. Si no fos solament pel constant perill en què es veu la porta de l'equip que posat francament a la defensiva i és que el joc d'un equip que francament es defensa deixa una impressió de disgust al públic, que es pregunta, naturalment, si aquests recursos són dignes d'un equip campió. El fi és que diumenge, el Barcelona, àdhuc posant-se francament a la defensiva a la segona part hauria pogut guanyar per més diferència.

Ja sabem que el factor casualitat en futbol pot revertir els resultats. Diem casualitats englobant en el concepte fets que no són purament casuals, com el mateix error produït per un defensa que havent jugat irreprotxablement, en una fallida dona un gol. Per més que el factor casualitat hagi de tenir-se en compte, sols és explicable la tàctica defensiva quan un equip netament inferior pren avantatge. No era pas el cas del diumenge.

El Barcelona és netament superior a l'Arenas

El Campió de Catalunya a la primera part va demostrar abastament la seva superioritat sobre el Campió de Biscaia; ja sabem que el seu segon temps servirà perquè alguns la posin en dubte, més nosaltres que com ja hem dit, el sistema blau-grana, inspirat en un desig massa viu de sortir victoriosos d'aquesta lluita i per causes que no són d'esmentar, estem persuadits que, malgrat jugar amb el sol girat d'esquena, si la davantera del Barcelona hagués persistit a donar el magnífic joc de la primera part (joc que estem segurs que no és capaç de reproduir cap equip peninsular) hauria vençut possiblement amb més avantatge.

La davantera del Barcelona que durant el Campionat de Catalunya ha estat la part més crítica

de l'equip, acaba la temporada en forma insospitada, de tan brillant. Samitier, per més que encara algú s'entestí a negar les seves condicions d'avant-centre, és indiscutiblement el millor home del seu lloc en la Península. Si Samitier a voltes ha produït mala impressió, recordem els partits de l'any passat, ha estat per circumstàncies diverses de les quals no era la menor la manca d'interiors que s'adaptessin al seu joc o que entenguessin el seu pensament. Per fortuna, la intelligença d'Alcàntara, i tant com la d'aquest les passades molt eficaces d'Arnau fan que les grans condicions del jugador del Barcelona brillin en forma extraordinària. Per altra banda, els dos interiors fan moure els extrems de manera esplèndida i no cal dir que la formosa actuació de Sagi Barba tant a Sevilla com a Saragossa, es deu en gran manera a tenir al costat el seu antic company. En resum, que si fos possible pel Barcelona conservar aquesta davantera que al camp del Sevilla davant d'una sòlida defensa va saber produir-nos l'efecte de la seva superioritat, el Barcelona, reforçant alguns llocs de les línies posteriors podria tornar a ésser l'equip excepcional d'uns anys enrera. Es segur que si en bona part el públic de Sevilla, i amb ell tots els que assistiren al partit, no sortiren del camp dubtant de la legitimitat de la victòria del Barcelona malgrat el domini final de l'Arenas, va ésser degut al joc meravellos del "quintet", atacant blau-grana ben ajudat pels mitjos, particularment per Torralba i Sancho, que evolucionant un joc d'una gran agudesa no va permetre als mitjos de l'Arenas fer altra cosa que tirar-se a la defensiva i si en la defensa es mostraren insuficients menys podien mostrar llur eficàcia passant pilotes als seus davanterers.

La tasca defensiva dels catalans

En conjunt, tant els mitjos com defenses van fer un bon paper. En el partit final no hi hagué cap lloc com a Saragossa que ens donés una grossa impressió de insuficiència. Si la collocació de Torralba permeté d'interrompre moltes passades a Robus, Carulla es distingí més amb Sancho en el joc característic emprat pels areners. Es a dir, les pilotes altes al centre de la línia d'atac. Sancho féu una esplèndida primera part; tingué també fortuna a la tasca defensiva quan el domini arenar fou més insistent. No obstant, pel joc emprat pel quintet davanter de l'onze basc el més evident de tots fou Walter, que contestà a la seva energia oposant-li la seva empenta reconeguda sense caure ni un sol moment amb vacil·lacions que haurien pogut ésser lamentables. La collocació de Planas i la seva habilitat prenent pilotes fou també un ajut valuós per al Barcelona. En conjunt, com ja hem dit, les línies donaren una sensació de regularitat plausibles. Cal fer constar també que la missió de la defensa fou facilitada molt per la poca intenció del joc de l'atac de l'Arenas. Si a l'empenta dels seus individus hi haguessin juntat tots l'agudesa de Rivero, és possible que, malgrat la defensa reforçada no hagués estat tan reeixida. Cal esmentar també l'elevada actuació de Plattko a la segona part, però quan intervingué ho féu amb una absoluta seguretat. Les ovacions més grans foren per a ell en refusar un penalty i el remat consecutiu com també un tret alt de Sesúmagas bastant perillós i el qual gairebé s'hauria dit que era inevitablement un gol.

Del joc de l'Arenas

L'Arenas ha fet certament una proesa enfilant-se fins a disputar la final del Campionat d'Espanya. No volem creure que sigui obra de l'atzar. Ha hagut de vèncer adversaris de vàlua reconeguda mantes vegades perquè puguem creure que la seva classificació fins a la darrera etapa no sigui merescuda. Si hom creïes en la casua-

litat haurien d'ésser massa casualitats plegades i per això ens resistim a creure-ho. Els seus triomfs han d'atribuir-se molt més que al joc desfogat dels seus davanterers a la tasca sòlida d'una envejable defensa. No obstant, i per això deïem en començar que pensem que la davantera actual del Barcelona no té parió a la península, la defensa aranesa difícilment haurà tingut durant les aferrissades lluites del Campionat basc i en les eliminatòries del de la Península, la tasca feixuga que va tenir diumenge passat. Dels defenses, En Vallana, naturalment, és qui brillà com el més ferm puntal.

Ens havien dit tantes coses de Careaga que gairebé creïem que s'havia posat a la mateixa altura que el seu altre company. Però la tasca de Careaga davant l'acurada gestió en front l'atac blau-grana, fou bastant inferior, àdhuc tenint un mig de les relevants condicions de Pena. Sort tingué de Vallana, que en moments que l'ala esquerra de l'Arenas fou desbordada salvà "in extremis" perills grans. Jauregui no va tenir molta feina. Generalment les seves intervencions foren fàcils; les que haurien estat difícils foren els dos gols del Barcelona. Recordem d'ell una estirada en la qual es mostrà el porter de bona classe, deturant un tret de Sagi vers les darreries del partit.

La tasca dels mitjos fou francament fluïda. Urresti quedà obscurit per Sancho. Ni a la defensiva ni en l'ofensiva ens permeté de reconèixer que es tractés d'un mig centre de bona condició. Els mitjos ales foren quelcom més efectius. Ni Pena ni Lana feren un partit extraordinari; a la defensiva el primer fou més evident; en canvi el seu company de l'ala dreta es destacà més a l'ofensiva que defensant. Cal dir que la segona part les línies de la saga arenera donaren la impressió de preocupar-se menys de la defensa que de convertir-se en fermes col·laboradors de l'atac. La posició massa avançada de mitjos i defenses, especialment, permeté escapades individuals dels davanterers blau-grana. L'atac de l'Arenas ja hem dit que ens semblava més perillós per la seva impetuositat que pel seu mateix joc. De tant en tant vejérem algunes jugades de Rivero i de Robus. També es mostrà perillós pel seu xut; en aquest sentit el millor de la línia, Yermo, malgrat el seu renom, en l'avant centre de la línia no ens convencé. Personalment és perillós, sobretot per les seves condicions atlètiques, però donant joc i col·locant-se per rebre les passades dels seus companys no mostrà gaire encert.

Decididament pel Barcelona fou un contrincant més temible l'Atlètic de Madrid en els darrers partits; almenys l'Atlètic dona a les seves ofensives molta més sensació de perill que no l'ha donada l'Arenas.

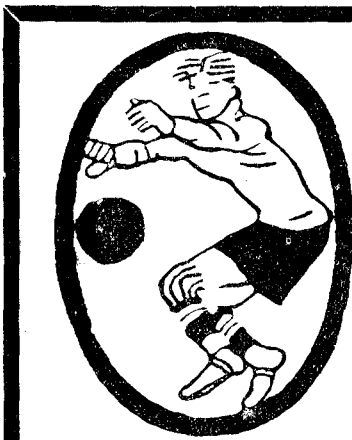
Innègament l'Arenas s'ha vist handicapat pel terreny. S'hi ha vist en els moments en què no ha emprat el joc de cap. Es a dir, quan deixaven rebotre les pilotes molt altes. Hi hagué algun jugador que en aquest sentit mostrà més habilitat que els seus companys. Sigui com vulgui, en terreny tou com en terreny sec, la manca de coneixements per dominar la pilota demostra sempre una inferioritat en el jugador. Els de bona pasta precisament mostren la seva millor cultura en aquest sentit.

EL QUE VA ÉSSER EL PARTIT

La primera part: Dos gols pel Barcelona fets per Samitier i Sancho i un embotellament de l'Arenas

Arbitrà Balaguer del Col·legi Andalús i els equips s'arranglaren pel següent ordre:

BARCELONA: Plattko, Planas, Walter, Torralba, Sancho, Carulla, Piera, Arnau, Samitier, Alcàntara i Sagi.

SPORTMEN'S

INVITEM A COMPRAR

Bales reglament, a 3,95; 4,95; 7,95; 9,95 i 10,95
Jerseis futbol, a 3,95 tots colors
Mitges jugador, a 1,15; 1,85; i 2,35 tots colors
Pantalons jugador, a 1,75; 2,25; 2,95 i 3,25 tots colors
Càmares angleses, a 1,25; 2,30 i 2,95
Defenses, a 0,55; 0,75; 0,95; 1,45 i 2,95
Turmelleres angleses, a 6,45
Genolleres porter, a 8,95 i 9,45
» angleses, a 6,45
Guants porter, a 7,95; 12,45 i 17,95
Sabates futbol, totes les mides, a 10,35, i extra a 14,95

CASA LAYRET BOQUERIA, 29 - Telèfon 2853 A.

Fabricació especial per a Clubs: jerseys, pantalons i mitges futbol, etc., en tots colors i dibuixos que es poden desitjar sense augment de preus

ARENAS DE BILBAO: Jáuregui, Vallana, Careaga, Laña, Urresti, Peña, Rivero, Mateos, Yermo, Sesúmaga i Robus.

Els areners duïen jersei blanc amb una fllaçada negra per la mort de la germana de Lorences, el qual per aquest motiu no pogué emprendre el viatge cap a Sevilla.

Ja de vell antuvi el domini correspon als del Barcelona, afavorits pel vent i per jugar d'espall al sol. Una arrencada de Robus fa creure en un moment difícil per als blau grana, sobretot en veure que Planas no pot tallar-li el pas, però el xut va a kick. La davantera barcelonista torna fer-se mestressa de la situació i en forma correctíssima manté assetjat el gol contrari. Sancho intercepta una bala que porta Mateos i cedeix a Alcántara, qui fa la passada a Samitier i aquest, burlant els defenses, llança un bon tret que Jáuregui es veu impotent per a deturar. És el primer gol i anaven deu minuts de joc.

Continua el persistent domini barcelonista que desenrotlla sobretot un joc molt ràpid tant pel que afecta a les passades com a la velocitat posada entre la concepció i l'execució de les jugades. Els mitjos areners, impotents per contenir aquest davassall de l'atac blau grana, es mantenen netament a la defensiva i a la tasca de marcar. Sancho que ho cobreix tot és el puntal més ferm de l'onze. Un xut brutal de Samitier passa arran del pal.

Carulla incorre en fould prop de la ratlla de penal. Es llença el free-kick donant lloc a una confusió persistent de la qual finalment Plattko aconsegueix sortir-se'n bé. El domini barcelonista és absolut i persistent, tenint que emprar-se a fons el porter i els vuit defenses de l'equip de l'Arenas, car de davanter, de fet només queden Yermo i Sesúmaga. En Sagi escapa i fa la passada enrera recollint-la magníficament bé Sancho, qui dispara una canonada imparable. Davant l'astorament de Jáuregui la bala entra dins la xarxa. Van 35 minuts de joc.

Per un moment l'avant basc troba la necessària energia i porta dos atacs, contestant finalment Samitier amb una magnífica arrencada que ultra aclarir el perill dona lloc a una tallada molt oportuna de Vallana. Un "free kick" el tira Piera als núvols i una altra arrencada de Samitier mig minut abans del descans que acaba a kick forçat per a la intervenció de Vallana.

Joan Rocha *Derby* **Diagonal, 456**

La segona part: Cap gol. Un penalty a favor de l'Arenas és la gran ovació de la tarda

Comença el segon temps i és clar, el vent és ara favorable als bascos que surten amb energia, però els blau grana repliquen acte seguit i tiren dos corners sense conseqüències. L'atac arener esdevé més perillós i Yermo per primera volta dona sensació d'home perillós. En treure una pilota Plattko surt amb el peu estirat lesionant a Yermo, cosa que l'àrbitre aprecia com falta greu i ordena el penalty. El tira entre la conseqüent expectació En Laña i Plattko el rebutja; l'esmentat mig centre torna a rematar però encara és Plattko qui desvia de bell nou la pilota a corner, però per l'efecte del rebot la bala torna a entrar al camp de joc i un davanter bilbaí l'introdueix dins la xarxa. Això fa cridar gol a algú, però l'àrbitre, que ja havia xiulat, disposa que es tiri al corner.

Unes mans de Torralba originen un cop lliure també francament perillós i a partir d'aquest moment és l'Arenas qui més ataca i qui més domina. Piera passa a reforçar els mitjos catalans però amb tot, el domini arener és persistent i Plattko entra sovint en joc. Dos bons xuts de Sesúmaga i un altre també perillós de Yermo. Samitier també s'acola a la defensiva, però sorgeix Sagi que arrenca impetuosa; l'sprint és magnífic però Vallana intercepta a temps. Hi ha un bon xut d'Arnau tret a corner. Una bona combinació Sesúmaga-Yermo-Rivero i els nostres defenses es troben a la lluna, però l'un per l'altre, els areners manquen l'oportunitat que se'ls presentava per a l'anhelat gol. Gran xut de Mateo que para amb encert Plattko i altres dues arrencades del Barcelona, constitueixen la final del partit.

L'arbitratge del senyor Balaguer

Si la memòria no ens és infidel, el senyor Balaguer havia arbitrat en una ocasió al camp de Les Corts i cal convenir que el precedent no era per engrescar-s'hi gaire. No obstant, noblesa obliga a declarar-ho, diumenge passat el presi-

CAMISERIA

FITÓ

Jaume I, 11. - BARCELONA

Rebudes les últimes novetats per a camises a mida Preus moderadíssims

dent del Col·legi Audalús se'n va sortir ben aïrós. És clar que el match en sí no va ésser difícil, però cal convenir que ell, per la seva part i ja de bell principi, va tenir interès que el joc no prengués un caient desagradable i es mostrà molt enèrgic tocant les faltes de tots, sense distinció.

Va deixar, no obstant, entrar massa als porters quan anaven a deturar la bala i en aquest sentit, es mostrà excessivament admirador de la clàssica fúria espanyola que ennobleix ben poc el fútbol. El penalty fou bastant discutit i encara que a judici de molts, l'entrada de Plattko amb la cama estirada era punible, va semblar exagerar la nota el fet de donar un penalty en un partit de tanta transcendència i en el qual els equípries havien mostrat sempre una correcció extremada.

Amb tot, repetim-ho, la seva tasca va ésser encertada i merescut l'aprovació de tots.

El públic de Sevilla

Ja s'ha indicat a una altra banda que els sevillans no s'han pas deixat portar per l'entusiasme a l'anunci d'aquest partit final. L'entrada va ésser bona sense arribar a les coses excepcionals. Els catalans eren molt nombrosos i els bascos si bé no tant, també s'hi veïen. De Madrid ultra els federatius hi havien bastants periodistes.

Els sevillans s'han portat correctament amb tothom. El nom de Samitier, Alcántara i Plattko els tenia fascinats i molts anaren al futbol per tal de veure aquests noms reputats de fèmoms de la bala. A la primera part el Barcelona va ésser francament aplaudit perquè el joc realment enfasava; a la segona els aplaudiments foren més nombrosos per a l'Arenas quan dominava. Plattko potser va ésser el qui s'emportà més ovacions, sobretot en deturar el penal i des d'ell, En Walter sobretot quan aclaria arribant la bala al kick contrari, la qual cosa hem observat que ha produït molt d'efecte tant a Madrid primer, com a Saragossa després, com a Sevilla finalment.

En canvi l'elegant joc i sempre oportú de Vallana, cal dir que passa desapercebut per a la majoria del gran públic. Al final molts catalans llençaren visques entusiastes que foren—ni ca dir-ho—contestats per tots els compatriotes allí presents.

En resum el públic de Sevilla si bé ens ha semblat, tocant al nombre, poc preparat, encara per a grans solemnitats d'esport, s'ha mostrat d'una correcció extremada amb uns i altres.

Notes marginals

Cal fomentar el turisme

La nostra mai prou alabada "Federació Nacional" de comú acord amb tots els innombrables delegats que representen els nuclis diversos escampats arreu d'Espanya i que s'entretenen a fer esport amb això del fútbol, va tenir en una assemblea cèlebre (cèlebre com totes les assemblees que celebra) una gran pensada: fomentar el turisme per mitjà d'aquesta arma poderosa que representa avui el futbol. El turisme és quelcom molt europeu i sobre tot molt propi d'anglesos i com que el futbol és un joc nat i important i adulterat d'Anglaterra trobem que va ésser una gran pensada aquesta: Per exemple enguany disposar que el partit Barcelona-Arenas de Bilbao es fes a quatre passes de les dues poblacions. Això haurà privat naturalment a bon nombre d'entusiastes del club de Guecho i del d'aquí a desplaçar-se fins a Sevilla que dit sigui de pas és una ciutat cada dia més atractiva i més simpàtica, però en canvi hom no pot negar que haurà fet un gran bé al turisme espanyol i fins i tot haurà constituït un pas més per a unir aquells llaços d'inquebrantable germanor de que ens parlen a tota hora.

Per dissort aquest esbandiment del turisme no ha merescut encara tot l'ajust necessari dels nostres esportius, entre altres motius perquè un viatge a Sevilla a més de no tenir res d'econòmic ni de còmode ni de ràpid, obliga a una pèrdua de temps desproporcionada a les possibilitats de gran part dels futbolistes.

Quedem doncs que a Sevilla, un cop descomptat els soldats de la guarnició, els comerciants i els viatjants que més o menys casualment feien la plaça, érem com en família els que allí ens desplaçarem. Poquets i ben avinguts.

«Er niño de la Parma»

Els sevillans tampoc es mostraren molt entusiastes a la delicadesa dels federatius espanyols d'escullir llur ciutat per a celebrar-hi la final. No es tracta d'una rebuda glacial, cosa verament impossible a la terra del sol i de la sal; estaria millor dit una demostració indiferent gairebé purament de curiositat però gens d'entusiasme. I és que eliminats els sevillans del Campionat veient la injustícia de la sort que any darrera l'altre se'ls ha mostrat desfavorables han optat per les grans solucions. Els directius del cercle han decidit eliminar a Spencer, Leon i Kinké; els aficionats han decidit tornar a lliurar-se a les curses de braus. I avui (diumenge almenys) a Sevilla no es parlava sinó "der niño de la Parma" que havia de torear a la tarda i del que s'esperaven per a molt aviat les més grans proeses cornúpedes. I "ezo que no torea hoy er chico de Baquer, porque zino hoy er futbol se quedaba zin lo mezmó jugadore".

Heu's aquí doncs com s'ha produït aquesta moderna Numància futbolística; els sevillans han cremat les naus i no s'interessen ja més pel joc britànic mentre els seus homes no tornin a tenir-hi una participació directa. En tot cas aquest fenomen en perspectiva que és el noi de la palmera ha perjudicat d'unes quantes mils de pessetes als federatius espanyols, la qual cosa deu haver ocasionat la consabuda recança en l'ànim dels que han sabut demostrar tan bé fins ara la compatibilitat del futbol espectacle amb la del futbol amateur.

L'amic dels soldats catalans

Ja és sabut que els jugadors tenen dret sempre a un cert nombre d'entrades gratuïtes per a repartir entre llurs amistos. Doncs sabeu quins són els amics de Sancho? els soldats catalans. Jo ignoro com s'ho fan per trasmetre's-ho de guarnició a guarnició, però cada vegada que el Barcelona juga en alguna ciutat ja teniu una colla de soldats catalans preguntant per En Sancho i En Sancho amb aquella bondat que el caracteritza tot és anar repartint les invitacions i demanant-ne als seus companys. Heu's aquí una dada que mereix ésser feta pública com el seu mateix gol de diumenge, ja que si així palesa les seves excel·lents condicions de jugadors allò altre diu fins on arriben la seva bonhomia.

El jersey blanc està de desgracia

Hom no ignora que els de Guecho porten un uniforme molt semblant al del Barcelona i que els colors són fàcilment confondibles. Calia doncs vestir un altre jersei de manera que la confusió quedés evitada i correspongué a l'Arenas el triar el color. A aquest efecte els sevillans els oferiren un jersei de color vermell, un altre de blau i un de blanc. Aquest darrer va ésser l'escollit pel capità de l'Arenas, segons sembla, perquè degué creure que això sempre seria vist de bon grat per l'afició andalusa. I quan un directiu del Sevilla va assabentar-se de la tria feta no pogué menys d'esclamar amb la peculiar gràcia dels fills d'aquella terra: "Malamente vaiz a acabar muchachos; que er branco y er mismo coló de valencianos, i zevillanos y como no oz ayude la Marenena eztaí perdios".

Certament enguany el jersei blanc no era el de la sort.

El viatge de bascos i catalans

El viatge de Madrid a Sevilla l'han fet al mateix tren els jugadors de l'Arenas i part dels jugadors catalans, ja que la resta es trobava a Sanlúcar de Barrameda des de feia 3 o 4 dies. Els jugadors de Guecho porten un acordista que ho fa més afinat que si toqués en algun jazz-band i es passen el temps cantant. Però per què dimoutri aquests xicots no s'expressen més en llur llengua materna i per què aquesta tossuderia en disfracsar l'origen tan netament i tan honrosament basc? Per què no canten les cançons de la seva terra nadiua, enlloc de perdre el temps amb repertori d'importació? En fi, ells s'ho sabran; però no és

precisament aquest detall que preteniem retenir ara sinó la perfecta cordialitat d'uns equipiers amb els altres, no parlant-se mai de l'esdeveniment de l'endemà i canviant-se cada vegada que es troben paraules amables i fins cordials que més que uns contrincants sembla adreçar-se uns camarades d'antic i els quals el temps ha separat. Després del partit la mateixa digna actitud d'uns i altres va ésser la norma de relacions entre bascos i catalans.

La dimissió del senyor Olave

Segons va manifestar a Sevilla el president de la R. F. E. F., ha presentat la dimissió del càrrec a conseqüència del document publicat per la Federació Castellana protestant d'haver-se triat Saragossa per al partit de desempat entre el Barcelona i l'Athletic de Madrid.

Aquesta actitud sembla que s'hi solidaritzen també els restants directius espanyols.

A VALENCIA

El Júpiter venç l'Athletic de Gijon per 4 a 1

(Del nostre corresponçal Sr. Adolf Pizcueta)

A les ordres del senyor Aranguren s'arreglaren els equips per l'ordre següent: Real Athletic de Gijón: Pis, Pla, Pinzón, Mino, Villaverde, Adelino, Azobal, Loredó, Herrera, Braulio, i Rubiera.

C. D. Júpiter: Ibars, Orti, Martín, Binca, Callicó, Montoliu, Gil, Ventura, Viñas, Santamaria, Gimeno.

El Júpiter ofrena un ram de flors, amb els colors de l'equip, a l'Athletic.

Tria camp el Júpiter, que juga a favor de l'aire, i correspon la sortida als de Gijón.

El primer moment és de tanteig. El Júpiter és el que primer s'imposa, i en una avançada ben combinada entre Callicó, Gimeno, i Santamaria, xuta aquest a la porta de l'Athletic, qual porter deixa anar la bala de les mans. Bon començament per al Júpiter, puix encara no han transcorregut cinc minuts de joc.

L'avantatge que han assolit dona coratge als catalans que dominen amb més continuïtat.

Callicó, al centre dels mitjos, reparteix el joc amb molta precisió. Hi ha una passada a Gimeno que dona lloc a que aquest s'interni i centri sobre el marc contrari, fent-se una gran melée, aclarint Pinzón, prou compromès.

L'Athletic es defensa sense esma i les arrancades dels catalans són contínues.

El segon gol, producte d'aquest atac, no triga gaire en produir-se. Es fa amb la bala Gimeno, el qual sprinta i centra llarg, i Ventura remata la jugada amb un joc de cap que val al seu equip el segon tanto.

Assetgen amb més intensitat la porta de l'Athletic. Resultat d'això en són dos corners consecutius que han posat en perill el marc confiat a Pis.

Montoliu, a l'evitar una avançada de l'extrem que marca, cau a terra i ha d'ésser retirat del camp. Santamaria cobreix el seu lloc quedant la davantera amb quatre jugadors.

Després d'aquest canvi s'equilibra el domini.

Es tira un altre corner contra l'Athletic. Gimeno és l'encarregat de tirar-lo, i Viñas remata de cap tocant al pal. Al rematar Santamaria comet un faut Callicó, que l'àrbitre castiga.

Un moment de compromís per a la porta del Júpiter el constitueix la següent jugada: Azobal ha conseguit burlar al seu mig; avança ràpid i passa retrassat a Loredó, el qual engega un bon xut esbiaixat que en rematar-lo Braulio fortíssim no és gol per la intervenció oportuna i encertada de Martín, que supeix al porter, caigut a terra.

Montoliu surt al camp, tornant els jugadors a la seva primera col·locació.

Decau el joc i hi ha un corner contra el Júpiter, que, ben llançat, el remata Loredó. Para Ibars de *plongeon* sense poder evitar que l'interior esquerra marqui el tant.

Abans d'acabar la primera part es tiren encara dos corners, un per cada banda.

Comença la segona part amb un joc dur que prompte degenera en violent, en part a conseqüència de les decisions de l'àrbitre, que sense ésser parcial, no està gens afortunat.

Herrera, el davanter centre de l'Athletic de Gijón, en rebre una passada del mig centre s'interna rapidíssim i creua una bala que Ibars detura amb prou feines.

L'Athletic domina per breus moments. Una gran passada avançada de Herrera a Rubiera l'anulla Ibars amb una sortida molt oportuna.

El joc que es realitza endavant és d'aclariment de les respectives defenses. Pilotes al mig camp sense cap arrancada perillosa. Aquesta modalitat de joc permet que Viñas porti la pilota tot sol des del

mig del camp, xutant a un metre de la porta de Pis, guanyant el tercer gol.

Decau més el joc. Són poques jugades les que poden apuntar-se. Els de l'Athletic estan afadigats; els del Júpiter, encara que no com abans, deixen sentir el seu domini.

Sols una vegada han pogut millorar l'escore els de Gijón atacant a Ibars. L'extrem esquerra s'interna rapidíssim obligant al porter català a sortir del marc. Llavors Rubiera dona la bala retrassada i Loredó llança un tir fortíssim que frega per dalt del marc.

Hi ha un corner contra el Júpiter donant lloc, al treure el càstig a una *melée* que Orti aclareix amb dificultat. La bala cau al mig del camp. Gil, amb molta vista es fa amb el baló i creuant-lo per entre els defenses es queda davant la porta i marca el quart gol.

Els moments que resten són francament insubstancials. Els de Gijón estan a punt de caure a terra, i el Júpiter, per l'avantatge sols espera la pitada final.

L'Athletic ha donat una pobra impressió de joc. Sols la casualitat l'ha portat a aquest encontre de campionat.

Els millors de l'equip foren: el centre davanter Herrera, l'interior Loredó, i el mig esquerra Adelino. El porter francament detestable i la defensa poc eficaç. S'han limitat a defensar-se sense ordre ni concert i a efectuar avanços, fruit de l'esforç individual.

El Júpiter, conegut del públic valencià, demostrà abastament la seva superioritat, tot i ésser el partit dels més fluïxos que aquest equip ha realitzat. No obstant, es veia compenetració en les jugades i una intel·ligència entre les línies. Ibars, molt serè i decidit en les jugades. El millor de tots. La defensa, segura, sobreixint Orti. Callicó el millor dels mitjos, i Gimeno ha constituït el factor més important en quasi tot l'atac. Santamaria i Gil l'han seguit en mèrits.

L'àrbitratge del senyor Aranguren, com ja hem deixat entreveure, ha estat desencertat.

La selecció catal bat la francesa per 11

En el partit, o millor dit en els 45 minuts de joc del partit de diumenge, poguérem constatar d'una manera evidentíssima que mentre a l'equip francès hom veia una homogeneïtat i una confiança absoluta entre un i altre jugadors, en els nostres mancaven aquestes qualitats.

En el començament de l'encontre, hi hagué uns moments potser encertats dels catalans que donaven tot el joc als extrems i es produïren els moments perillosos que podien donar els punts a l'equip català. Altrament aquests atacs no eren aprofitats i els francesos, que ja havien donat mostres d'un joc voluntariós, començaren a sobrepujar-se per bé que tots els seus intents topaven amb l'encertada actuació dels defenses Massagué-Muntané. L'actuació de Zamora en aquest breu partit, no era ni mica feliç i opinem que si els francesos haguessin pogut atacar-lo més sovintment del que ho feren, l'haurien burlat amb facilitat.

Quan els locals començaren de bell nou el joc d'extrems, que sigui dit de pas, tant l'Alcàzar com Pellicer tenien excellent dia, es veié la diferència del nostre futbol amb el francès. L'estil català, és més aclaparador i més ràpid i aquest darrer és un dels factors que més inutilitzava l'equip del Sud-Est de França, per bé que cal

El keeper francès Reynard, no pogué impedir que en el poc que durà l'encontre hom marqués dues vegades

ORQUESTINA JAZZ - BAND GATTZ - HAARA

Per contractes: JOAN REYNES, Tapineria, 35, 1.^a

convenir que no els passa el mateix a la parella de "baks" Hevis-Parkes que treballaren desesperadament i bé. A Reynard, el porter, li veïrem molta nerviositat, per la qual cosa no pogué apreciar les seves definitives condicions. Altrament en la curta durada de joc, tampoc es pot veure gran cosa, ni es pot judicar la condició d'un jugador.

On veïrem més escomesitat dels francesos, fou als mitjos, que donaven continuament les bales als davanter amb una justesa admirable.

El primer gol que es marcà, fou per Catalunya: l'Alcàzar corregué una bala admirablement i la centrà a la fi, agafant-la Cros, que després de sortejar-se a Hevit, introduí la bala al marc.

Després d'aquest gol, els francesos s'animaren l'atacaren, no tardant molt a venir el gol d'empat que aconseguí Boyer. Immediatament de centrada la bala els nostres efectuaren un avenç que esdevingué completament personal de Sastre, però aquest jugador que posseeix, pel que es veu, bona tàctica i millor coneixement de joc, passà la pilota a Martínez, que es trobava més desmarcat i aconseguí, aquest, desfer l'empat d'un xut fulminant per l'angle superior.

Després de tot això, vingué la pluja; una pluja persistent i forta que a més de netejar el camp d'espectadors i jugadors, el va deixar inundat.

Els equips eren integrat per:

Selecció Catalana: Zamora (Espanyol), Massegú (Terrassa), Muntaner (Sabadell), Trabal i Zabala (Espanyol), Tena I (Sabadell), Pellicer (Europa), Sastre (Gràcia), Cros (Europa), Martínez (U. E. de Sans), i Alcàzar (Europa).

Selecció francesa: Reynard (S. C. Nîmes), Herriot (F. C. Certe), Parkes (S. C. Nîmes), Cazal (F. C. Certe), Domergue i Dedien (S. C. Nîmes), Dewaquez i Boyer (O. Marseille), Kramer (O. C. Lunell), Crut (O. Marseille), i Gallari (F. C. Certe).

Arbitrà el senyor Llobera.

Les exhibicions de la Selecció Canària contra la Unió Sportiva de Sans

El resultat dels punts aconseguits pels esmentats equips en els dos encontres celebrats, o sigui un empat a dos gols, ens diu a bastament la vàlua dels equipiers visitants. El valor futbolístic del Sans, innegable, els factors de jugar en llur propi terreny, sense mancar-li cap element, estar disposat per la lluita sense que li restessin forces físiques, conseqüències de recents combats, el renovar alguns jugadors en el segon encontre, donen més importància si no a la brillantíssima, a la sorprenent exhibició de la selecció canària. La seva actuació ha constituït una grata sorpresa per als aficionats barcelonins. Aquests, no en el nombre que mereixien els nostres hostes, degut, el dissabte, a la inseguretat atmosfèrica, i el diumenge, a l'hora inadequada en aquest temps en què se celebrà l'encontre, no escatimaren les mostres de simpatia premiant amb forts aplaudiments la tasca afiligranada i compacta desenrotllada pels braus minyons il·lencs, que a tothora i en tot moment no defalliren palesant llur acurat estil.

Empat en els dos encontres a dos gols: el marcador obrà com una balança fidel.

Si enfrontéssim un equip amb l'altre sospesant valors, trobaríem al cantó blanc-verd una força sòlida, onze jugadors fets a prova de campionat. Als visitants, una empena «amateur», plena d'entusiasme i compenetració, sense més individualitats que les que per llur propi mèrit i facultats es revelen. Cal dir, però, que en els visitants, més que una selecció, s'hi descobreix un equip sencer: és el Real Victòria reforçat o amb cooperació de diversos elements del Santa Catalina, segons les amables manifestacions del senyor Fernández Reyes, secretari del Club primerament esmentat, i d'aquí que es vegi més homogeneïtat en aquest onze tan jove i tan ple d'afalagadores esperances, que no pas en la que se sol veure en seleccions de més volada i pretensions. Solament canvià els defenses en la segona partida, mostrant-nos amb aquest canvi que tots els expedicionaris són d'un mateix nivell; que tots estan en una exuberant i bella creixença futbolística.

Correa és un porter de refinat estil i esplèndida col·locació. Les dues vegades que ha vist forçada la seva porta, una fou producte d'un corner rematat per Martínez amb el cap en el primer partit, i l'altre per Oliveras en el segon, producte d'una semi-melée. Els quatre defenses presentats són segurs i resistents. Els mitjos, bons col·laboradors dels

anterior i de la línia davantera, i aquesta fa gala d'una forma esplèndida destacant-se per sobre de tots Padron, l'interior esquerre, el qual domina la pilota a l'estil d'algun mestre internacional, i és just i precís en la passada, elegant i net en el dribling i aciençat en la conducció de l'atac. Ell fou qui perforà dos cops en el segon encontre la porta fidelment guardada per Pedret: el primer cop d'un xut bombejat aprofitant la rematada d'un corner de Pedret, i el segon amb una serenitat i fredor admirables posant el punt final a una bella passada de l'interior dret que el centre deixà per ell, veient que estava millor col·locat, desmentint-nos així la impressió del primer dia, que ens semblaren temerosos o poc foguejats en coronar les arrancades, amb una rematada oportuna i serena.

Del Sans del dissabte poques coses podem dir-ne, si descomptem la defensa, que no s'entenia de feina davant la ràpida empena dels davanter contrincants, l'energia de Calvet, i les individualitats Feliu i Martínez.

El diumenge, percatats segurament de la vàlua dels contrincants, es llançaren més a fons i vàrem poder veure com Gularons no tenia tanta aversió a la pilota com a la tarda anterior; també descobrim que l'Oliveras és aquell extrem que passa per una esclatxa i sap desmarcar-se i córrer i centrar; Feliu, Martínez, el primer dia, i Feliu, Monleón, Oliveras el segon, fou l'únic perill per la porta canària. Pedret jugà bé com sempre sol fer-ho.

Vilalta que arbitrà els partits, el primer dia ho feu a gust de tothom, no promogué ni la més lleu protesta. Peris—siguem indulgents—que arbitrà el diumenge, equippers i públic es varen convèncer de la seva miopia.

Els equips s'arreglaren així:

El dissabte: Selecció Canària: Correa, Jorge, Ferreras, González, Espino, Jiménez, Arma, Alamo, Padrón, i Ortíz.

U. E. de Sans: Pedret, Perelló, Balasch, Soligó, Gularons, Calvet, Rino, Peidró, Feliu, Martínez, i Oliveras.

El diumenge: Selecció Canària: Correa, Cabrera, Arrocha, González, Espino, Jiménez, Arma, Alamo, Padrón, i Ortíz.

U. S. de Sans: Pedret, Moltó, Balasch, Soligó, Gularons, Calvet, Pey, Peidró, Feliu, Monleón, i Oliveras.

Del Campionat Bancari

Al camp del Jupiter, es jugà dissabte l'anunciat partit entre el Banc de Catalunya (actual campió) i el Banc Alemany.

Fou un partit força interessant en el qual el joc dur s'emprà amb freqüència, veient-se malgat tot, belles jugades que arrancaren els aplaudiments de la nombrosa concurrencia que el presencià.

El domini correspongué en absolut als del Banc Alemany, els quals en assenyalant l'àrbitre el final del partit (17 minuts abans del temps reglamentari per causa del temps) tenien a llur favor 2 goals, sense que haguessin vist traspasat llur marc.

L'equip guanyador presentà els següents jugadors: Torregrosa, Farret, Valls, Karcher, Knittel, Acosta, Campmany, Vela, Streff, Forcada i Mora.

Es distingiren pel Banc Alemany, Farret, Forcada, Knittel i Picola, que aconseguí els dos tantos, i pels vençuts Reca sens, que jugà fantàsticament parant lo imparable.

CATALUNYA

Lleyda

Amb un empat a tres gols ha acabat el partit de Campionat, que el Gimnàstic de Tarragona i el Joventut han jugat al Camp d'Esports.

La partida ha estat duríssima, i contràriament del que es creia, el Joventut s'ha mostrat superior al campió tarragoní, i ha dominat quasi sempre, excepte els quinze minuts darrers. Una dencetació ben equitativa, qui ens diu el que ha estat el partit, és el nombre de corners: 6 a 1 contra els gimnàstics.

La causa de què el Gimnàstic no sortís batut fou la seva davantera, que ensenys d'entendre's molt, tingué una gran efectivitat en xutar; en canvi, la lleydatana palesà la seva manca de tiradors. Els goals els entraren Sotillo i Alvern 2, pel Gimnàstic, i Garcia, Castillo i Virgili pels locals.

El Gimnàstic ha presentat: Llaó, Calabuig, Vilaró, Pujol, Montemayor, Cases, Ferrer, Pico, Sotillos, Alvern, Albert; i el Joventut: Prenafeta, Camats, Martí, Ponsoda, Castillo, Garcia, Moragues, Vela, Virgili, Costa, Farré.

Els millors del Gimnàstic, Calabuig i Ferrer i dels locals Castillo, Costa i Moragues. Arbitrà el Sr. Castillo.

Al camp del Lleyda, el Martinec, assolí una victòria de 3 a 1 sobre els titulars.

ANTONI BERGES

Figueres

L'afició figuerensa es farà càrrec avui que bo i la trascendència del triomf dels colors catalans en el doble torneig de futbol, dediquem un reduït espai a la setmana esportiva de la capital de l'Empordà.

Dia 5: F. C. Terrasa, U. S. Figueres, 3 a 2. Com és natural, el Terrasa es mostrà superior als nostres que, a pesar de tot, feren un bon partit, particularment els davanter, que aprofitaren les poques pilotes que els mitjos els servien.

Defensaren el Terrasa: Sabater, Massaguer, Homel, Torrella, Papell, Parera, Roig, Broto, Gràcia, Armetlla, Pedrol; i pel Figueres: Giner, Borràs, Serra, Bosch, Prats, Miravittles, Romans, Feliu, Forgas, Colls, Sagrera.

Aconseguiren els gols Feliu, Colls, Armetlla, Broto i Gràcia.

Dia 6: U. S. Perpignanais, Emporium F. C. 1 a 8. Amb aquest fabulós resultat l'Emporium s'adjudicà la copa «Amics de l'Emporium». Dominaren els locals absolutament als campions francesos de Rugby que en futbol associació són molt per sota dels equips de per aquí.

En l'equip «Sang i or» hi figuraven els internacionals del predilecte esport francès Delort i Cayrol.

Formaven l'equip local: Pomés, Salleras, Puigdevall, Coll, Martí, Romero, Carreras, Viñas, Cases, Palomar i Laboria.

Dia 7: Seleccions «provincials», 6 a 3.

A base dels equips Massafont, Mas, Serr, Hugues, Palahí II, Pons II, Pons I, Bonet, Miquel, Bisbe i Cabanes i Soler, Miró, Portes, Bosch, Prats, Palahí I, Romans, Balasà, Forgas, Feliu i Carreró, jugaren un partit d'homenatge a distingits ex equippers figuerens. Guanyaren els primers perquè llur davantera s'entengué millor. El partit fou molt interessant.

Dia 8: Emporium, U. S. Figueres, 2 a 3, mancant quatre titulars a la Unió i dos a l'Emporium es jugà aquest encontre, que fou molt competitiu. Dominaren més els unionistes i es defensaren els de l'Emporium com poques vegades els havíem vist.

Els equips eren en començar: Romans, Forgas, Humbert, Bosch, Basil, Bosch, Trigo, Balasà, Mas, Feliu i Romanos (al segon temps Forgas passà al avant-centre, Mas a l'ala dreta i Bosch (F.) a la defensa) per la Unió Sportiva i Pomés, Salleras, Puigdevall, Coll, Martí, Romero, Roc, Vinyes, Cases, Arater i Laboria per l'Emporium.

Dia 9: 47 de Llíria, Emporium (no acaba).

Pluja per la mor de Deu tot el temps que durà l'encontre, que degué suspendre's en començar-se el segon temps.

Dia 10: Seleccions locals, 4 a 3.

Dos equips integrats per jugadors de la Unió i Emporium i així formats: Giner, Malé, Raurich, Bosch F, Bosch J, Samaniego, Romans, Balasà, Feliu, Ballesté i Romanos, amb mallot rallat i Humbert, Arater, Sagrera, Carreras, Martí, Coll, Abajo, Mas, Cases, Palomar i Sánchez amb mallot negre, supliren la incompareixença d'un equip foraster i contindren en match d'entrenament. Forces anivellades i guanyaren els primers per l'escore apuntat.

I fem punt final als partits de Fires.

Reus

Al camp del Reus Deportiu s'han jugat avui els següents partits de futbol.

Al matí han jugat «Catalunya Nova»-Reus Deportiu (reserva) un partit corresponent al «trofeu República de Colòmbia», guanyant els reserves per tres tants a un.

El partit no ha estat pas molt bell, dominant més els vençuts que els vencedors.

A la tarda han jugat el reserva de la U. S. de Reus, contra el tercer del Reus Deportiu, empatant a dos tants.

El primer equip de dit club ha jugat contra el Vilafranca F. C., guanyant-lo netament per 5 a 2.

El Reus Deportiu ha fet una bella exhibició de futbol, destacant de manera especial les magnífiques combinacions i compenetració de les ratlles mitja i defenses.

L'àrbitre Sr. Aragonés, a la categoria dels millors col·legiats.

A benefici de la VII Volta a Catalunya, la secció ciclista de la «casa del poble» ha organitzat una cursa a la americana, important-se el primer lloc la parella Tresseres-Torres; el segon, Bonet-Sans i el tercer, els germans Carpi.

Al anunciar a la plaça de Prim el resultat dels partits finals de campionat de la península, una ovació ha esclatat, llençant un hurra els campions, contestat pel nombros públic congregat a dita plaça.

Primer partit d'eliminatòries del campionat de Catalunya de la segona categoria.

Manresa 3 - U. D. Girona 1.

Manresa

Una gran gentada ha presenciat aquest partit, en el que el Manresa ha demostrat una neta superioritat als seus contrincans, que no han jugat com acostumen, potser desmoralitzats pel domini dels jugadors del Manresa.

Els gols del Manresa els han marcat, dos Homs de dues jugades individuals i l'altre Tort d'un xut col·locadíssim. El del Girona l'ha marcat Viñas en rematar un penal que fer excés d'intenció Costa ha tirat contra el pal.

Ha hagut de suspendre's el joc varies vegades a causa d'algunes jugades brutes. Homs ha tingut d'ésser assistit d'una brutal entrada de Bosch, que no ha estat castigada per l'àrbitre, Cal remarcar una traveta d'Stamper al manresà Serahima en el moment que anava a marcar un gol inevitable.

Els equips s'han format així.

Girona: Ganchia, Fàbregas, Bosch, Codina, Stamper, Feliu, Pons, Escudé, Costa, Viñas, Roca.

Manresa: Corrons, Vila, Martí I, Martí II, Tort Zensano, Gabaldà, Senahima, Homs, Rosell, Jout.

Àrbitre: Ribé, secundat per Sojo i Palomera.

Palafrugell

La U. S. Pontens de Girona campió provincial del grup B, ha estat batuda per un reserva del Palafrugell per 4 a 1. En senyalar el marcador la diferència de tres gols, els locals han llençat intencionadament a fora un penal amb que hom punia una falta greu dels forasters; en canvi, aquests han marcat de penal el gol de l'honor, entrant els nostres poc després un quart tant coronat l'absolut domini que han exercit durant tota la partida.

PILOTA BASCA

Del Club

Bascònia

Com de costum, se celebraren diumenge al matí al Frontó del Principal Palace, tres partits entre socis d'aquesta Societat davant d'un selecte i nombros públic.

En el primer a pala a 30 punts, Larrinaga i Cuatango guanyen a Aureli-Navarro.

En els de cistella lluitaren primer els blaus Puig i García, contra Patau i Escudero, vermells, guanyant els blaus per 40 a 33 després d'un partit ben interessant, en el qual tinguérem ocasió de veure el joc del notable aficionat García, qui jugava el primer partit oficial i que no dubtem que podrà, dintre poc temps, lluitar amb els millors.

L'últim partit, i el més emocionant dels tres, fou el que jugaren Balet i Barguñó, blancs, contra Pons (I)-Olamendi, guanyant els blancs per 40 a 36. A 31 fou la primera igualada i precisament quan hom preveia la victòria dels vermells, tenint en compte que en tot el partit havien portat considerable avantatge. La victòria dels blaus fou, sens dubte deguda a la seguretat de Barguñó, que ho tornava tot, i a la valentia amb què Balet aprofitava totes les pilotes que podia per dominar el tant, acorralant materialment l'Olamendi, qui, no sense jugar esplèndidament fou el que s'hagué de veure vençut.

Impossible parlar de l'actuació individual, ja que tots estiguessen seguríssims i no sabríem precisar qui jugà amb més encert, ja que tots varen fer el possible i ben sovint l'impossible. Així ho reconegué el públic, qui premiava cada punt amb una forta ovació i que en gran nombre demanà la repetició d'aquest encontre, prec que amb gust trametem a la Junta d'aquest Club, per entendre que poques combinacions poden resultar com aquesta.

P.

Callicida Masó

Peus delicats

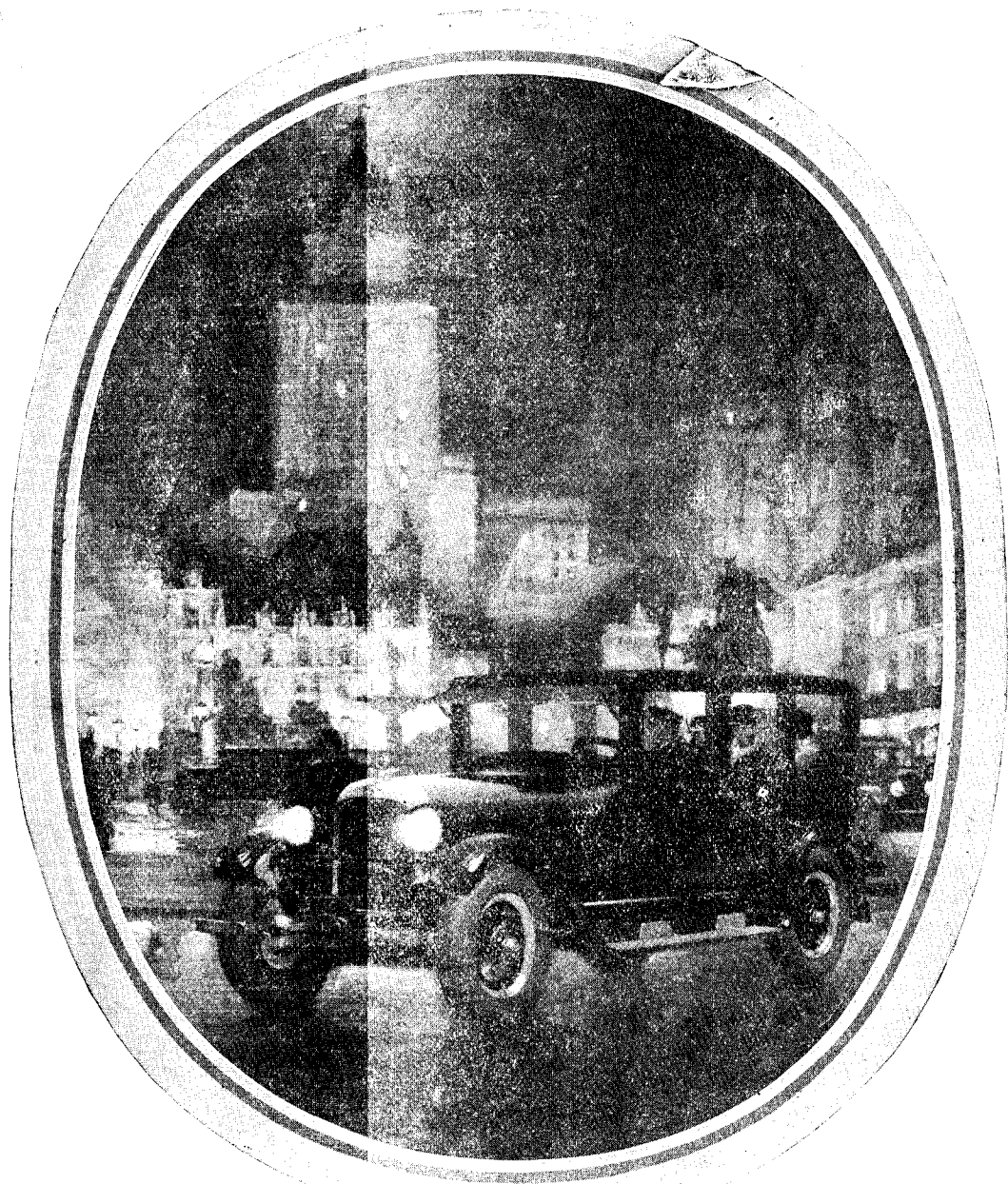
banyeu-los amb

Salinos Masó

Farmàcia: Rambla Canaletes, 1

A SANS. — La defensa atlàntica barrant el pas a Peidró

STUDEBAKER

Automòbil de 6 cilindres

de la més alta qualitat

Standard-Six, 27 HP. - Special-Six, 29 HP. - Big-Six, 36 HP.

Equipats amb carrosseries:

Duplex - Faetó - Sedan - Roadster - Cupé - Victòria - Berlina - Coach i Brougham

Representació general per a Espanya :

Stevenson, Romagosa i Companyia

València, 295

Saló de Vendes: I. PONS, Passeig de Gràcia, 54
BARCELONA

IV EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE L'AUTOMÓBIL

Stand's núms. 295, 296, 303 i 304 - Sala A - Classe Primera